

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„ONIMA KOJI SU SVADLJIVI”

„Koji će uzvratiti svakome po djelima njegovim: život vječni onima koji postojanošću u dobrom djelu traže slavu i čast i besmrtnost; a srdžbu i gnjev onima koji su svadljivi i neposlušni istini, a poslušni nepravdi.”

Gore navedene apostolove riječi primjenjive su u određenoj mjeri na svakoga, ali su posebno upućene i primjenjive na Crkvu. U općenitom smislu, oni koji traže više i bolje stvari u skladu s poslušnošću s ljubavlju prema svemu što znaju o Božanskoj volji, primaju blagoslov iz dana u dan, iako je njihov put uzak i težak. Naprotiv, oni koji su svadljivi, tražeći mane, razdražljivi, nezadovoljni, neprestano prave probleme sebi kao i drugima, i njeguju stav koji ni Bog niti bilo tko u skladu s Bogom ne bi mogao odobriti – sklonost koja neće biti nagrađena vječnim životom, ali dovodi svog posjednika u veće ili manje nevolje neprestano, i na kraju za njega znači neuspjeh.

Ali naša tema najjasnije zasja kada je primijenimo kao što to čini apostol ovdje, na Božji posvećeni narod. Bojimo se da neki, odlučna manjina, strpljivo, ustrajno traže Božji najbolji i najveći dar – sunasljedstvo s Otkupiteljem u njegovom Kraljevstvu slave i sudjelovanje u njegovoj veličanstvenoj, božanskoj prirodi. Postoji samo jedan način da uspješno tražimo ovu veliku nagradu, a to je strpljivo i ustrajno njegovanje i razvijanje u sebi sličnosti karaktera našeg Otkupitelja. (Rimljanima 8:29.) Pred nama su postavljene razne prilike za služenje Gospodinu, i to su blagoslovljene prednosti, ali možemo se osloniti na to da je Božanska svrha i namjera u dopuštanju takvih službi za naš vlastiti razvoj u kršćanskom karakteru. Zapovijed svim ljudima je da iznad svega poštuju Boga i pravedno postupaju sa svojim bližnjima, postupajući s njima onako kako bi oni postupali s nama, ljubeći ih kao same sebe; ali posebna zapovijed novom stvorenju je, ljubiti jedni druge kao što nas je naš Stariji brat volio – samopožrtvovno. Što god nam je dopušteno činiti jedni za druge, u prirodi je testa naše odanosti Bogu, naše pravednosti prema svijetu ili naše ljubavi pune odanosti braći.

Slijedeći primjer našega Gospodina, trebamo položiti svoje živote u službi braće. Ova zapovijed nije toliko zbog njihove potrebe za našim samožrtvovanjem koliko zbog naše potrebe za tim, kao razvoj naše ljubavi i kao test naše ljubavi. Kao što kaže apostol: „I mi smo dužni živote svoje položiti za braću.”

Postoji mnogo prilika za žrtvovanje sebe u interesu svećenstva. Ne samo da su neka od braće u tami, u neznanju i praznovjerju, i trebaju našu pomoć kroz veličanstveno svjetlo Sadašnje Istine, nego, dodatno, neki od njih imaju slabosti i mane, i trebaju naše utješno suosjećanje i ohrabrenja koja nas jačaju, ili brižne ukore. U mjeri u kojoj smo vjerni u ovim stvarima, mi smo samopožrtvovnici, ugodni i prihvatljivi našem nebeskom Ocu i našem Otkupitelju.

Apostol je objasnio Timoteju, starješini, da treba u krotkosti koriti one koji se protive, i ne vraćati zlo za zlo, ni uvredu za uvredu, ni optužbu za optužbu, nego naprotiv krotkošću i blagošću, strpljivošću i ljubavlju treba pokazati braći bolji put, i trebali bismo se razvijati u karakteru nalik Kristu. Takvom „strpljivom ustrajnošću u dobrom djelovanju,” takvim strpljivim razvojem Kristovog karaktera, možemo uspješno tražiti slavu, čast i besmrtnost koju je Bog obećao samo takvima. Jer, kao što apostol ističe, Bog je predodredio da svi koji će biti iz izabrane Crkve, iz klase Zaručnice, moraju biti kopije njegova Sina u karakteru, u srcu. – Rim . 8:29.

Jao! čini se da ih je tako malo dobro razvijenih po tim crtama sličnosti s Kristovim karakterom. Jao! čini se da toliki njeguju pogrešan duh za koji znaju da Bog neće odobriti – svadljivi duh, stav za traženje mana koje, umjesto da jedni druge izgrađuju u najsvetijoj vjeri, uništavaju vjeru, uništavaju mir, destrukcija svake dobre kvalitete.

Jao! da se među onima koji su u Istini ove svadljive osobe mogu naći u znatnom broju, radeći destruktivan posao, štetni posao, umjesto korisnog posla. Zacijelo moraju znati da ozljeđuju i kaljaju svoje karaktere i čine sebe sve manje sposobnima za Kraljevstvo ili za vječni život na bilo kojem nivou postojanja. Zasigurno moraju znati da vrše razorno djelo u Tijelu Kristovu, a to je Crkva. Zasigurno moraju znati da siju sjeme razdora i sade korijenje gorčine, koji će zasigurno donijeti zle plodove, štetne za mnoge. Zasigurno moraju znati da je Bog izrazio posebnu osudu za one koji na taj način nanose štetu Crkvi. – Mat. 18:6; Luka 17:2.

Kakva će biti plaća ovima? Ne slava, čast i besmrtnost, nego srdžba, gnjev, nevolja i tjeskoba, kaže Apostol. On ne kaže da to znači vječnost gnjeva i tjeskobe, niti mi. Naprotiv, znajući da je krajnja kazna protivljenja Bogu „Druga smrt,” moramo pretpostaviti da će nevolja i tjeskoba biti više ili manje povezani sa sadašnjim životom – bilo njihovim sudjelovanjem u „Velikoj Gomili,” i prolazeći kroz vrijeme velike nevolje i tamo učeći lekcije koje su zanemarili naučiti ranije, ili, pokvareni u stavu, lišeni mira, radosti i ljubavi, koje su mogli posjedovati kao duhom začeti, ovi će umrijeti „Drugom smrću” kao nepopravljivi, uzalud primivši Božje milosti i upute njegove Riječi. Umjesto da razvijaju karakter koji simbolizira plodna loza, oni razvijaju karakteristike trna i bodlje, čiji je kraj uništenje.

PREOBRAZITE SE

Ne bi bilo od koristi za nas skrenuti pozornost na ove stvari Božanskog pisma, niti za Apostola da je

napisao ove riječi osude, da nije postojala mogućnost promjene od strane onih koji dobro rade i traže dobro, a također i od strane onih koji čine zlo i svadljivi su. Takve osude, naprotiv, imaju za cilj pomoći nam da svoj karakter postavimo u pravom smjeru. Tko god, dakle, dok čita ovaj članak shvati da ide u krivom smjeru, njegujući duh svadljivosti i traženja mana, te sklonost da sruši vjeru i poslušnost, i duh ljubavi, u Tijelu Kristovu, učinite dobro da odmah odlučite Božjom milošću krenuti suprotnim putem. I tko god traži slavu, čast i besmrtnost nebeskog poziva duž ispravnih linija strpljive ustrajnosti u dobrom činjenju, treba biti ohrabren i budan, kako bi mogao ustrajati na pravom putu, i postajati sve više i više blagoslovljen, i sve više i više siguran, i učvršćen, i fiksiran, u karakteru koji će Bog odobriti, i kojem će reći: „Dobro, dobri i vjerni slugo; uđi u radosti svoga Gospodara.”

Oni koji se smatraju zajedljivog stava, traženjem mana i zanovijetanjem, destruktivnim umjesto konstruktivnim, svadljivim umjesto miroljubivim, pozivamo na reformu u velikoj žurbi. Podsjećamo ih da se približavamo kraju stanja suđenja Crkvi; da smo već u vremenu testiranja i da mnogi padaju jer nisu razvili odgovarajuće karaktere. Potičemo ih da odmah iznesu stvar Gospodinu u molitvi, i njegovom milošću za pravodobnu pomoć da odmah počnu preokretati sve ove pogrešne struje svojih života. Trebali bi marljivo slušati apostolove riječi i „tražiti mir i postići ga,” i koliko god je to moguće od sada „živjeti u miru sa svim ljudima,” i „neka mir Božji vlada u njihovim srcima,” i biti zahvalni za blagoslove već primljene. U takvom stanju srca oni će biti malo raspoloženi za traženje mana kod Gospodina ili njegovih providnosti u vezi s njegovim narodom i njegovim djelom. Oni će „učiti od njega” umjesto da traže mane svima i svemu što im Gospodin ne naređuje po njihovoj volji.

Potičemo sve takve da uzmu u obzir činjenicu da mrmljačima i prigovaračima u predodžbenom Izraelu nije bilo dopušteno ući u Kanaanske blagoslove. (1. Korinćanima 10:10.) Podsjećamo ih na apostolove riječi u smislu da su mrmljanja protiv Božanskog uređenja zapravo mrmljanja protiv samog Gospodina. Činimo svom snagom što nam ruke nađu, bez mrmljanja, bez prigovaranja, bez traženja mana. (Fil. 2:14.) Prepustimo Bogu upravljanje njegovim djelom. Shvatimo ponizno da kad bi nam on sve predao na brigu, mi ne bismo mogli njime upravljati i bili bismo obavezni to vratiti njemu i zatražiti njegov nadzor nad njegovim djelom.

Ako nam dođe misao da bismo mogli bolje upravljati od Gospodina; da bismo mogli voditi žetvu bolje nego što ju je on uredio, bježimo od te misli kao zamke neprijatelja kojom bi nas zarobio. Umjesto traženja mana i nastojanja da promijenimo Božanske pripreme, ispunimo svoj udio onoliko vjerno koliko

znamo, bez prigovora, surađujući do mjere koju nam savjest i talenti dopuštaju u djelu koje Gospodin obavlja i vodi. Zasigurno ne znamo da ako bi Gospodin dao cijelo upravljanje svojom žetvom u naše ruke da bismo to mogli učiniti bolje od njega; zacijelo, dakle, trebamo se poniziti pod moćnu Božju ruku, da nas može uzvisiti u svoje vrijeme.

Budimo uvjereni da će samo oni koji se tako ponize, i spoznaju mudrost i milost Božju, i budu u skladu s njima, imati bilo kakvu ulogu u djelu Kraljevstva. Svoje glavi, visokoumni, samosvjesni, svadljivi, nezadovoljni, neće imati ni dobra sadašnjosti ni časti budućnosti.

DOBIT ĆETE STROŽIJU KUŠNJU

Apostol Jakov opominje braću u pogledu osobitih opasnosti koje prijete onima koji žele biti učitelji, govoreći: „Braćo moja, ne budite mnogi učitelji, znajući da ćemo mi (učitelji) primiti veću osudu (sud ili suđenje). Jer svi u mnogome posrćemo” – svi smo nesavršeni. – Jakovljeva 3:1.

Dok svi prepoznaju istinitost Apostolovih riječi, čini se da malo njih one u velikoj mjeri odvrćaju. Kao posljedicu nalazimo mnoge koji traže službu učitelja u Crkvi, a uočavamo i istinitost apostolovih riječi da su kao učitelji podvrgnuti težim kušnjama, te da su većina onih za koje se čini da posrću i otpadaju od istine od ove klase. Pišemo tako da ne sugeriramo da su učitelji nepotrebni ili u suprotnosti s Božanskim uređenjem, već da sugeriramo da tko god se upusti u djelo poučavanja treba to činiti sa spoznajom teške odgovornosti koju preuzima, i iskušenja ili kušnji koje ga snalaze na putu prema nebeskom gradu.

Sveti Pavao je napisao: „Onaj tko traži službu biskupa (pastira, nadglednika) traži dobru službu,” i stoga bismo trebali priznati da svatko tko iz čistog srca želi služiti Gospodinu kao potpastir ovaca, i kao suradnik Otkupitelja, bavi se najplemenitijom službom. Ako pristupi ovoj službi s ovog stajališta iskrene želje da služi stadu, iskrene želje da bude u potpunom skladu s Velikim Pastirom, ne bi se trebao sramiti radovati se što u ovoj mjeri ima Duha Gospodnjeg. Ali ako u sebi pronade, bilo u velikoj ili maloj mjeri, duh ambicije, duh oholosti, duh hvalisavosti, želju da gospodari nad braćom po vjeri, onda neka se boji. Drhtavim srcem neka odstupi od službe ili neka se kod prijestolja milosti oslobodi, očisti od zlih ambicija svoga srca i ispuni se Duhom Učitelja. Taj Duh Sveti je duh krotkosti, blagosti, strpljivosti, dugotrpljivosti, bratske dobrote, ljubavi; željeti jednostavno i samo slavu Božju i blagoslov njegova naroda – duh koji je spreman žrtvovati se u svakom trenutku za mir Tijela Kristova ili pomoć stada.

Neki se pitaju zašto bi apostol tako pisao o posebnim opasnostima za onu braću koja bi pokušala

poučavati u Crkvi. Odgovaramo da njegove riječi prihvaćamo kao nadahnuće, a uz to i zapažanje nam pokazuje njihovu istinitost. Štoviše, nesvjesno dragi Gospodinov narod koji sami ne postavljaju nikakve pretenzije u smjeru poučavanja često su u znatnoj mjeri odgovorni za otklon onih koje priznaju kao učitelje i koje nesvjesno vode u napast. Napadi učitelja su (1) ponos i (2) arogancija.

(1) Potaknuti pohvalnim riječima braće, tendencija je da se osjećaju da su netko, i da pripisuju uspjeh svojih napora prirodnim sposobnostima, talentu, itd., radije nego prekrasnoj moći i ljepoti istine. Čini se da su vjerski službenici općenito podložni napadima po ovoj liniji, jer je doista vrlo častan položaj stajati ispred naših kolega kao veleposlanici Kralja Slave. Opća tendencija je hvalisanje denominacijskom snagom i mudrošću. Ali među onima koji su u svjetlu „sadašnje istine” iskušenje osobnog ponosa je možda čak i veće.

Protuotrov za ovo je jasno sjećanje na činjenicu da plan nije naš vlastiti, ali sve njegove dužine i širine i visine i dubine su od Boga i za sav njegov narod, i da smo vrlo počašćeni što ga donosimo na najskromniji zamisliv način.

Ispravna odanost Gospodinu trebala bi nas navesti da se sakrijemo, kako bi sva slava i čast mogla otići velikom Autoru Plana spasenja i velikom Otkupitelju, čija je žrtva samo središte, a ljubav sam opseg naše poruke. S ovim mislima utisnutim u naše umove, što nam je veća služba dopuštena, veća bi trebala biti naša poniznost i naša spoznaja nedostojnosti da budemo glasnogovornici velikog Gospodara Slave.

(2) Oholost koju smo spomenuli kao jednu od opomena. Jao! kako je neprikladno da netko, budući da ga Gospodin poštuje kao glasnogovornika njegove poruke, pokušava zauzeti mjesto svoga Gospodina i ponašati se arogantno prema svojoj braći, ili, kako to apostol izražava, „Gospodariti nad Božjom baštinom.” (1. Petr. 5:3.) Sveto pismo postavlja pred nas sasvim obrnuto mjerilo, naime, da su ona braća kojima je dopušteno da služe kao učitelji, daleko od toga da budu gospodari Crkve, samo njezine sluge. Dok su oni sluge Božje, Božansko vodstvo u tom pitanju treba tražiti kroz Crkvu. Jednom riječju, crkveni izbor starješina, pastora ili učitelja je izbor onih koje ona smatra Gospodinovim izborom za svoju službu – da joj služe u svetim stvarima, da joj daju Božju milost, da dijele za nju duhovnu hranu Božanske Riječi.

Crkva je u znatnoj mjeri odgovorna za posrnuće onih koje je priznala kao stariju braću i učitelje. Iako ne bi smjeli misliti zlo, nagađati zlo, naslućivati ponos ili nagađati oholost, trebali bi biti toliko budni prema svojim dužnostima i odgovornostima prema ovoj braći da im ne bi neopravdano laskali, niti ih neopravdano ohrabivali, niti stimulirali da stvaraju novo svjetlo.

Naprotiv, svi koji su duhovni trebaju biti od pomoći toj starijoj braći; trebalo bi ih pohvaliti na njihovoj odanosti Gospodinu i staroj, staroj priči, umjesto da ih hvali zbog izmišljenih izmišljotina ili ih dalje ohrabrivati u takvim smjericama. Evanđelje milosti nije se promijenilo; to je još uvijek stara, stara priča o Isusu i njegovoj ljubavi, i o Očevoj ljubavi; još uvijek uključuje misao o našem pozivu i izboru vjernošću uvjetima postavljenim u Svetom pismu. Braća bi trebala biti ohrabrena u tom smjeru, a ne u skladu s načinom proizvodnje tipova nagađanjem bez ikakvog autoriteta Riječi Božje.

Što se tiče arogancije poglavara i nadmenog gospodarenja Crkvom, smatramo da sama Crkva ima veliku odgovornost. Početnike ne treba ishitreno gurati naprijed, kao što sveti Pavao ističe, i kada bilo koji stariji brat koji je napredovao u Istini počne pokazivati znakove tvrdoglavosti, i zanemarivanja glasa Crkve, i nesklonosti da mu se podloži sva pitanja koja se odnose na njezine poslove, Crkva treba takvu oholost odmah i temeljito obuzdati odbijanjem daljnjeg izbora takvog brata i inzistiranjem na pravima Crkve. Inzistiranje, međutim, ne bi trebalo biti u naravi polemiziranja ili prepirke, nego na ljubazan, bratski, plemenit način treba iznijeti prava Crkve i zatražiti glasovanje Crkve o toj temi. Ako je glas protivan bratu koji je nastojao zaštititi prava Crkve, on se treba ljubavno pokoriti, jer i on treba prihvatiti glas Crkve kao odlučujući.

Imamo veliko suosjećanje s dragom braćom koja, u Božjoj providnosti, zauzimaju položaje starješina i učitelja u zajednicama naroda Gospodnjeg. I stoga, skrećući pozornost na teška iskušenja kojima su izloženi, i potičući Crkvu da izvrši svoju dužnost i pomogne im da ostanu ponizni i vjerni, također potičemo, jezikom apostola, da oni koji su plemeniti, skromni, požrtvovalni, ne mogu biti previše cijenjeni niti previše odano podržavani. Apostolove riječi su: „Sjećajte se onih koji vas nadziru, koji su vam navijestili Riječ Božju, čiju vjeru slijedite, imajući na umu one koji vas nadziru i kraj njihova razgovora. : Isus Krist isti jučer i danas i u vijeke.” I opet: „Pokorite se; jer oni bdiju za vaše duše kao oni koji moraju položiti račun, da to mogu činiti s radošću, a ne s tugom.” (Heb. 13:7,17.) I opet, „Cijenite ih još više s ljubavlju radi njihovih djela.” – 1. Sol. 5:13.

Ako je položaj starješine i učitelja u Kristovoj Crkvi vrlo opasan, vrlo ga je teško ispuniti sa prihvatljivošću Bogu i braći, i položaj pun iskušenja, Crkva bi s razumijevanjem trebala biti vrlo oprezna ne povećati iskušenje, ne poticati ga i pogrešan plod. Naprotiv, međutim, tamo gdje se nađe vjerni sluga, sva odana braća trebaju na svaki način nastojati biti od pomoći i surađivati s takvima. Umjesto da traže greške i skloni su kritizirati ovo, i ono, i onu riječ, i način, i ton, i

izgled, trebali bi biti toliko puni ljubavi i suosjećanja, i toliko cijeniti njegov žar pun ljubavi, odanost i poniznost, kako bi pustio da trivijalne i nevažne stvari prođu nespomenute, pa čak i nezapažene. Shvaćajući odgovornost njegove službe, imaju razloga sumnjati hoće li moći ispuniti njegovo mjesto jednako dobrim ili velikim sposobnostima i poniznošću.

Pri odabiru starješina posvećeni bi trebali imati na umu da odgovornost leži na njima; i nijedno glasovanje ne bi se trebalo dati bez pažljivog razmatranja Božanske volje i molitve za Božansko vodstvo. U nastojanju da odredimo Gospodinovu volju u takvoj stvari, trebali bismo se sjetiti karakteristika učitelja kako su izložene u Svetom pismu: (1) Naravno, učitelj treba biti sposoban poučavati; trebao bi imati prirodnu sposobnost ili sposobnost da razjasni

MOJSIJE POSREDNIK PRIJE ARONA SVEĆENIKA

Zapis o ustanovi svećenstva, uspostavljanju službe tabernakula, itd., dolazi nakon izvještaja o Izraelu koji je stigao do gore Sinaj – nakon izvještaja o podrhtavanju i dimljenju gore i strašnim prizorima i zvukovima koje spominje sv. Pavao (u Hebrejima 12:26-28), koje je, kako razumijemo, predočavalo veliko vrijeme nevolje koje očekujemo, u kojem će društvo biti uzdrmano i čovječanstvo pripremljeno za uspostavu Posredničkog Kraljevstva Kristova pod Novim savezom. Kako da shvatimo ovu činjenicu? Kako to uskladiti s biblijskom mišlju da je naš Gospodin postao Veliki svećenik prije više od osamnaest stoljeća, kada je prinio samoga sebe i kasnije kao svećenik prikazao svoju krv u našu korist na nebeskom Pomirilištu; i da od tada skuplja i žrtvuje tijelo podsvećenika, te da će se on, kao Glava i oni kao Tijelo, uskoro otkriti kao veći Mojsije, Posrednik Novoga Saveza?

Moramo iznova podsjetiti naše čitatelje da različite sjene Svetoga pisma ne slijede jedna za drugom u nizu. Mojsije je zasigurno bio slika Krista – glava i tijelo. (Djela apostolska 3:22.) Jednako je sigurno da je Aron bio slika Isusa Krista, a njegovi sinovi slika Crkve, Tijela Kristova, Kraljevskog svećenstva. Kralj Salomon je u nekim pogledima bio slika Krista. Kao bogat, mudar, slavni kralj, njegova je slava bila širom svijeta. Slično tome, Melkizedek je bio slika Krista, u njemu su bile pomiješane kraljevska i svećenička služba. Ove se sjene ne mogu sve razraditi u jednoj osobi i u jednom trenutku; stoga ih ne nalazimo tako. Kada razmišljamo o Mojsiju kao tipu Posrednika između Boga i ljudi, trebali bismo ga smatrati onako kako sveti Petar objašnjava, da se sastoji od Glave i članova, te da ga je Bog podizao tijekom ovog Evandeoskog doba. Naš Gospodin, Glava, prvi je uzdignut na razinu slave, časti i besmrtnosti. Kasnije će svi njegovi vjerni, dionici njegove žrtve, biti dionici

stvari koje razumije. (2) Još je važnije da, ako ima sposobnost poučavanja, bude jasan u Istini, tako da Istina, a ne zabluda, može biti jasno izložena. (3) Poniznost i pobožnost trebaju se smatrati najvažnijim i primarnim kvalifikacijama za starješinstvo. Koliko god bio sposoban učitelj, koliko god bio doktrinarno jasan, nitko nije ispravno spreman za ovaj položaj osim ako posjeduje poniznost i pobožnost, i ako njegove riječi i djela nisu očitivali njegovu ljubav prema braći. Jer, kao što Sveto pismo iznosi, to su osobine od velike vrijednosti u Božjim očima. Sada, kao i uvijek, istina je da velike mogućnosti za činjenje dobra znače još veće mogućnosti za nanošenje štete. To je zato što se u sadašnjim uvjetima duhovna bolest i zaraze poput zemaljskih bolesti šire i „hvataju” puno brže nego duhovno zdravlje.

njegove Božanske prirode i slave, i bit će podignuti s njim udjelom u njegovom uskrsnuću (Fil. 3:10), „prvom uskrsnuću,” koje uključuje samo blažene i svete. Ovi, njegovi članovi, živjet će i vladati s Kristom tisuću godina i bit će njemu i Ocu kraljevi i svećenici na blagoslov čovječanstvu. – Otkr. 20:6.

Razmatrajući Mojsija, posrednika Saveza zakona, tipa za Krista, posrednika Novog saveza, trebali bismo ga promatrati s ovog stajališta – kao jednu Glavu i mnoge članove, baš kao što bismo vidjeli Melkisedeka, koji predstavlja našeg Gospodina, Glavu, i Crkvu, njegovo Tijelo, Kraljevskog svećenika budućnosti. Naprotiv, Aron predstavlja istog velikog svećenika s drugačijeg stajališta, jer se njegovo predodžbeno djelo odnosilo samo na Krista i Crkvu u sadašnjem životu – kao žrtveno svećenstvo – do kraja žrtvenog djela, škropljenja krvlju. pomirenja u Svetinji nad svetinjama na Prijestolju milosrđa i inauguracije nove raspodjele slave i blagoslova. Njegova služba također, u određenoj mjeri, pokazuje Milenijsko djelo čišćenja čovječanstva od grijeha i da će i Veliki svećenik i podsvećenici, njegovi članovi, biti povezani u tom djelu.

Budući da se dvije sjene nisu mogle izraziti istovremeno, bilo je bolje da sjena posrednika i institucija Saveza zakona, predodžba za Novi savez, prethode svakom žrtvovanju; da, prethoditi imenovanju i odvajanju svećenstva, čak iako aktivno djelo Posrednika Novoga Saveza ne može započeti do kraja ovog doba, kada će žrtvovanje „boljih žrtava” biti dovršeno. Budući da je prvi u zapisu, nitko tko ispravno razumije tipove ne bi mogao krivo shvatiti ovo učenje da veći Posrednik prvo mora izaći i uspostaviti Novi savez, prije nego što veće svećenstvo istupi naprijed i prinese žrtve, žrtve za grijeh koje bi učinile mogućom instituciju tog Novog saveza. Iznenadili smo se da je itko mogao biti toliko slijep da ne vidi da je Kristova žrtva sam temelj njegova djela kao Posrednika Novoga

saveza. Stoga on ni u kojem smislu nije mogao biti dio ili cijeli antitip Mojsija, sve dok nije služio kao antitip Arona. O ispravnosti ove misli govori i činjenica da je Aron bio stariji od Mojsija.

Slijedi, dakle, da su se oni koji su iznijeli prigovor da Crkva ne može biti članovima Tijela posrednika, jer je svećenstvo inaugurirano tek nakon što je Mojsije posredovao i zapečatio Savez zakona, stavili u vrlo bezumno svjetlo i pokazuju plitkost njihove argumentacije. Jer ako je ovo argument protiv toga da je Crkva članovima Posredničkog tijela, to bi bio jednako jak argument protiv toga da je naš Gospodin Isus, antitipski Veliki svećenik, glava tog Posrednika.

„DA SE DOKONČAJU GRIJESI”

BRAT pita kako će odgovoriti onima koji tvrde da Daniel 9:24 uči da je naš Gospodin Isus učinio kraj grijehu u svom prvom došašću i da stoga Crkva nije mogla sudjelovati s njim u njegovim antitipskim ili „boljim žrtvama” za grijehe.

Odlomak se odnosi na 70 tjedana naklonosti Izraela, od kojih je 69. došao do krštenja našeg Gospodina u Jordanu, a 70., koji je tamo počeo, dosegno je 3-1/2 godine nakon križa – smrt našeg Gospodina označava sredinu toga 70. tjedna (r. 27), i prihvaćanje Kornelija od strane Svetoga Duha označava njegov kraj. Prije završetka tih 70 simboličnih tjedana – 490 godina – trebale su se postići brojne stvari. Stoga bismo se trebali zapitati: U kojem smislu se sve to ispunilo? U kojem smislu su prijestupi bili završeni u to vrijeme? Nije ih više bilo nakon završetka 70. tjedna? Sad ih nema? „Vječna pravednost” trebala biti donesena. Prevladava li „vječna pravednost” na cijeloj zemlji, ili je ikada prevladavala bilo tijekom ili nakon 70 tjedana Izraelove naklonosti? Isto bi pitanje bilo primjenjivo na „dokončanje grijeha.” Jesu li grijesi došli kraju? Nema li više grijeha? I u kojem smislu je grijesima došao kraj u bilo kojem trenutku tijekom 70 tjedana? „Pomirenje za bezakonje” trebalo je učiniti. Jesmo li sigurni da su sva bezakonja bila pomirena u to vrijeme? Kakav dokaz imamo za to, budući da Sveto pismo ne kaže tako? Ova pitanja sugeriraju vlastite odgovore.

Još uvijek smatramo da je smisao ovog proročanstva da prije nego što tih 70 simboličnih tjedana – 490 godina – završi, dugo očekivani važni događaji će se početi ispunjavati – ne za svijet, niti za nominalni Izrael, već za „tvoj narod.” Za „Izraelce” ovi su blagoslovi bili osigurani i prorečeni – drugi će biti blagoslovljeni u svoje vrijeme. Oni odani Gospodinu poput Danijela bili su posebno „tvoj narod” – najsvetije u stihu 24. „Pravi Izraelci” koji su prihvatili Božje milosrđe bili su „Presveti,” koji su bili pomazani

Sklad između ova dva tipa pokazuje činjenica da je na kraju Dana pomirenja, nakon što je Aron prinio žrtvu „junca za (umjesto) sebe” kao žrtvu za grijeh za svoje tijelo i svoju kuću, kućanstvo vjere, i nakon što je potom prinio „jarca Gospodnjeg” i primijenio njegovu krv u korist svih ljudi, tada je, kao antitipski svećenik, glava i tijelo, potpuno odjeven u odjeću koja ilustrira njegovu vlast i moć, bio je u pratnji Mojsija, posrednika, do oltara.

Tako čitamo:

„Mojsije i Aron udoše u šator sastanka, iziđoše i blagosloviše narod; i slava Jehovina pokazala se svemu narodu.” – Lev. 9:23.

Duhom Svetim na Pedeseticu. Njima i cijeloj njihovoj klasi od tada, događaji iz tog vremena zapečatili su ili učinili nedvosmislenim proročanske izjave iz prošlosti i potvrdili vizije nadolazeće slave koju su objavili proroci. U Kristu i njegovom otkupiteljskom djelu vjernici su spoznali početak Božjeg blagoslova za čovječanstvo.

Na ovu se klasu primijenilo „pomirenje za bezakonje” koje je naš Gospodin Isus učinio na nebeskom prijestolju milosti, kada je „uzašao na visinu, ondje da se pojavi u prisutnosti Božjoj za nas.” Bezakonja Crkve su tako bila poništena. Time je izvršeno pomirenje vjernika. Ali pomirenje nije otišlo dalje od vjernika; nevjernici su još nepomireni. Veliki Otkupitelj nije se pojavio kao njihov Zagovornik niti je izvršio pomirenje za njihova nedjela. Drago nam je, međutim, što će kasnije započeti djelo pomirenja za njih, kao što pokazuju drugi stihovi. Za one čije su nepravde tako pomirene žrtvom našeg Otkupitelja bio je kraj njihovim grijesima – više nisu bili pod osudom. Prijestup je bio od strane jednog čovjeka za osudu, ali besplatni dar od Boga preko Isusa za „prave Izraelce” donosi oprostjenje mnogih prijestupa. (Rim. 5:12-19.) Štoviše, prijestup je bio dovršen što se njih tiče; jer od tada je moguće da ovi ostanu u Božjoj naklonosti da besprijeekorno drže Zakon – kao što apostol izjavljuje: „Pravednost Zakona ispunjena je u nama koji ne živimo po tijelu, nego po duhu.” (Rimljanima 8:4 ; Gal. 5:14.) Provedeno djelo otkupljenja i pomirenja otvorilo je svakom Židovu priliku za oslobađanje od ropstva Zakonu tako što je postao mrtav s Kristom; a isto tako i završetak tog 70. tjedna otvorio je sekundarna vrata Božanske naklonosti poganima.

Ne vidimo ništa u ovom tekstu Pisma što bi proturječilo jasnoj izjavi drugih tekstova, u smislu da je veliko djelo pomirenja našega Gospodina podijeljeno na dva dijela – prvi za Crkvu, a drugi za svijet. Kao što čitamo, „On je pomirnica (zadovoljština) za naše grijehe [grijehe Crkve] i ne samo za naše, nego i

[dodatno i naknadno] za grijehе cijeloga svijeta.” Puno zadovoljstvo bilo je u žrtvi našeg Gospodina. Samo čeka da bude prineseno. Prošlo je gotovo devetnaest stoljeća od prve primjene za Crkvu. Ovo korištenje

Gospodinove zasluge uskoro će biti ostvareno – i ta zasluga (pronesena kroz Crkvu) ponovno će biti u rukama velikog Prvosvećenika da se koristi za grijehе cijelog svijeta.

ANTITIP POČINJE GDJE TIP ZAVRŠAVA

NIJE li Savez zakona završio u trenutku smrti našeg Gospodina? I ako je to bio tip ili predlika Novog saveza, ne bi li to bilo vrijeme za početak Novog saveza? Ako Novi savez neće biti ratificiran sve dok posljednji član Kristove Crkve ne bude patio s Glavom, ne bi li to impliciralo značajno međuvrijeme između ispunjenja tipa i dolaska antitipa? I nije li STRAŽARSKA KULA naučavala da tamo gdje tip prestaje antitip sigurno počinje?

Kao što smo već istaknuli u prethodnim prilikama, mnogi grijehе pretpostavljajući da je Savez zakona završio na križu. Naprotiv, uvjeti tog Saveza obvezuju svakog Židova od dana kada je Savez sklopljen do današnjeg vremena – kao što sveti Pavao kaže: „Zakon ima vlast nad čovjekom dok god je živ.” (Rimljanima 7:1.) Svaki današnji Židov je pod smrtnom osudom, na temelju tog Zakona pod kojim je, ali ga ne može držati. Postoje samo dva moguća načina da se oslobodi tog ropstva:

(1) Sa svršetkom ovog doba veliki Veliki svećenik će antitipski prinijeti krv „jarca Gospodnjeg” „za grijehе svih ljudi”; a to će uključivati grijehе Izraela. I tada će im se otvoriti blagoslovljene mogućnosti Novoga saveza, kao što je Bog obećao. (Jer. 31:31 ; Rim. 11:27-31.) Tada će im se oči otvoriti i oni će vidjeti iz svoje tame i rado prihvatiti Posrednika Novog saveza i početi odmah dijeliti blagoslove tog Saveza.

(2) Da bi se bilo koji Židov oslobodio Saveza zakona prije inauguracije Novog saveza u vrijeme obnove, mora umrijeti Zakonu. Kao što sveti Pavao izjavljuje: „Zakon ima vlast nad čovjekom dokle god je živ.” „Zato, braćo moja, i vi ste umrli Zakonu po tijelu Kristovu, da se vjenčate s drugim, s onim koji je uskrsnuo od mrtvih.” (Rimljanima 7:1,4.) Ovo je u potpunom skladu s apostolovom izjavom, „Krist je kraj Zakona za pravednost svakome koji vjeruje” – u mjeri u kojoj postaje Kristov sljedbenik i posvećuje svoja prava obnove u smrti, živom žrtvom, slijedeći primjer svoga Otkupitelja. (Rim. 10:4.) Sadašnjost je vrijeme koje je Otac odredio kao „prijatna godina Gospodnja” (Iza 61:2), „prihvatljivo vrijeme” kada je Bog voljan primiti žrtve (prvo Isusovu žrtvu, a zatim žrtvovanje onih koji su opravdani njegovom krvlju, njegovih sljedbenika, koji prikazuju svoja tijela (Rim. 12:1), Židovi imaju jednako dobru priliku da na taj način uđu u sunasljedstvo s Kristom, Duhovnim potomstvom Abrahama, kao i pogani. I nemaju bolju priliku, jer tamo nema drugog imena i nijednog drugog

načina koji je sada otvoren svakome za dobivanje udjela u „uzvišenom pozivu” prema božanskoj prirodi, slavi i časti.

Sveti Pavao, pišući Galaćanima, upozoravajući ih da ne dođu pod dominaciju Zakona, uopće ne nagovještava da je Savez zakona nestao ili da je mrtav. Naprotiv, posvjedočio je da će tko god se obrezati postati „dužan izvršiti sav zakon.” (Gal 5:3.) U Poslanici Hebrejima sveti Pavao spominje činjenicu da je Novi savez bio obećan i da sam nagovještaj riječi novi označava da je Savez zakona postao star, i stoga je bio „blizu iščeznuća” i potpuno izgubiti snagu. Ali nije rekao da je iščeznuo. Njegovo je jasno učenje bilo da su oni koji su vjerom prihvatili Gospodina Isusa i postali mrtvi s njim krštenjem u njegovu smrt tako učinjeni „slobodnima od Zakona” i nakon toga „nisu pod Zakonom [Savezom] nego pod Milošću [Savezom – Abrahamski savez.]” – Gal. 5:18.

Još jedan stih iz Pisma zahtijeva da se spomene u ovom retku: „Izbrisao je rukopis uredbi koji je bio protivan nama (Hebrejima), i maknuo ga s puta, prikovavši ga na svoj križ.” (Kol. 2:14.) Ovo ne znači da je Savez zakona ukinut ili iščeznuo, nego da su, što se tiče Židova koji su prihvatili Krista, zahtjevi svih uredbi Zakona bili u potpunosti ispunjeni za njih od strane Gospodina Isusa kada je bio pribijen na križ.

Još jedan dokaz da Savez zakona nije prestao kada je Isus umro, i da još nije prestao, pruža nam se u tipu Hagare i njenog sina Jišmaela. Apostol nam govori da je Hagara alegorijski predstavljala Savez zakona i da je Jišmael simbolično predstavljao tjelesni Izrael, djecu tog Saveza. On navodi činjenicu da kada se rodio nasljednik, Izak, sin Saveza Sare, Bog je rekao Abrahamu: „Otjeraj robinju i njenog sina, jer sin robinje neće biti baštinik sa sinom slobodne žene.” (Gal. 4:30.) Ovo označava da su Savez zakona i njegova židovska djeca na neko vrijeme bili izbačeni iz Božje naklonosti. Da je Hagara umrla u to vrijeme, učenje tog tipa bilo bi da je Savez zakona tada prestao postojati. Ali Hagara je nastavila živjeti, i tako se Savez zakona nastavio, i još uvijek ima moć nad svakim Židovom dok god je živ. Ako dalje pratimo tip, otkrit ćemo da se Hagara kasnije vratila i bila podložna svojoj gospodarici, a Jišmael, koji je predstavljao Izraelce, kasnije je primio blagoslov od Abrahama, koji je predstavljao Boga.

Dakle, Savez zakona nije nestao kada je naš Gospodin Isus umro, niti kada je ustao iz mrtvih kao

antitip Izaka. Posljedično, antitipski Novi savez nije uveden u to vrijeme. Unatoč tome, kao što smo do sada istaknuli, kada se naš Gospodin predstavio u krštenju, govoreći: „Evo, dolazim vršiti volju tvoju, Bože” (Heb 10:7), odvojio je prvu (tipsku) žrtvu da bi mogao uspostaviti drugu (antitipsku) žrtvu. Tri i pol godine njegove vlastite žrtvene službe prikazane su u ubijanju junca na dan pomirenja. Odmah po svom uzašašću, primjenjujući svoju krv u našu korist za naše pomirenje s Ocem kako bismo mogli postati njegovi sužrtvovatelji, odmah je započeo sekundarni dio žrtava na Dan pomirenja – ubijanje „jarca Gospodnjeg” uzetog „iz naroda” i čija će krv naknadno biti primijenjena „za sve ljude.”

OLUJOM BACAN ZAROBLJENIK NADE

– DJELA 27:1-26 – 31 LISTOPADA –

Ključni tekst: – „Prepusti Gospodinu svoj put; uzdaj se u njega, i on će to učiniti.” – Ps. 37:5

FEST, namjesnik Judeje, poslao je svetog Pavla i druge zatvorenike u Rim, prvog bez ikakvih pogrdnih optužbi protiv njega. Nije bilo izravne veze između Rima i male luke Cezareje; stoga je udaljenost od 965 kilometara putovao mali trgovački brod. Ovo je putovanje trajalo otprilike od sredine kolovoza do 1 rujna – dobra brzina za jedrenjak tih dana, ali vrijeme je bilo lijepo. U Miri, sveti Pavao i dvojica braće koja su ga pratila (Luka i Aristarh) te stražar i ostali zatvorenici bili su prebačeni na egipatski brod natovaren tovarom pšenice, na putu za Rim i koji je nosio znatan broj putnika osim posade – ukupno dvjesto sedamdeset i šest osoba. Ugodno vrijeme nastavilo se nekoliko dana, a onda je postalo olujno. Plovilo je odustalo od planirane rute kako bi uplovilo u obalu otoka Krete i zadržalo se u luci Dobra Pristaništa zbog boljeg vremena. Tako su čekali otprilike do 1 listopada, židovske Nove godine i dana posta i vremena za ekvinočijske oluje.

Sveti Pavao je upozorio na opasnosti nastavka putovanja i savjetovao da ondje prezime, ali su nadležni zaključili da će ići u Feniciju, veću luku. Ali prije nego što su otišli daleko, sjeveroistočni vjetar (tifon) iznenada je udario u plovilo i morali su ići s vjetrom prema jugu i došli pod zaklon malog otoka Kauda. Ovdje su pričvrstili brod tako što su mu pod kobilicu postavili lance i užad, jer su ga težina tereta pšenice i jačina oluje opteretili. Spustili su zupčanike jedara i nastavili voziti pred vjetrom, čuvajući se od pješčanih sprudova. Brod je teško plovio u oluji; dio njegovog tereta izbačen je u more; kasnije je dodatno olakšan bacanjem preko palube svog težeg namještaja, opreme itd. Oluja je trajala nekoliko dana. Nisu se vidjele ni sunce ni zvijezde, a kapetan nije mogao reći gdje se nalazi, jer kompas još nije bio izumljen. Stoga su svi na brodu postupno napuštali nadu. Prestali su jesti i bili su gotovo u očaju.

Ovo žrtvovanje Crkve, u jednom smislu, učinio je veliki Prvosvećenik na dan Pedesetnice. Ali to je bilo progresivno djelo, i sva žrtva još nije izvršena, i neće biti sve dok posljednji član Tijela ne ode u žrtvenu smrt, Otkupiteljevim stopama. Dakle, vidimo da je izdvajanje tipa i uspostavljanje antitipa zahtijevalo dugo razdoblje. A ovo pitanje Dana pomirenja, iako je bilo izuzetno važno, nipošto nije bilo jedino predodžbeno obilježje Saveza zakona. Nije li to nagovijestilo izlazak Velikog svećenika u odjeći slave i ljepote da blagoslovi narod? I nije li ovo obilježje Zakona još uvijek neispunjeno? I može li proći prije ovog ispunjenja? Držimo da ne može i da će trenutak njegovog nestanka biti trenutak u kojem će Novi savez stupiti na snagu s istim narodom – Izraelom.

Zatim je došla prilika za poruku veselja sv. Pavla. Podsjetio ih je da su trebali poslušati njegov savjet i ostati u Dobrim Pristaništima te da ne bi pretrpjeli gubitak i ozljedu. Ali zamolio ih je da budu hrabri jer će svi njihovi životi biti sačuvani iako će brod biti uništen. U objašnjenju svog povjerenja ispričao je da je anđeo Boga kojemu je služio stao uz njega noću govoreći: „Ne boj se, Pavle; trebaš biti izveden pred cara; i, evo, Bog ti je dao sve one koji plove s tobom. Stoga, gospodo, budite hrabri, jer vjerujem Bogu da će tako biti kao što mi je rečeno. Ipak, moramo biti bačeni na pusti otok.”

ZATIŠJE U OLUJNO VRIJEME

Pravi kršćanin u ispravnom odnosu s Gospodinom u svakom trenutku ima „mir Božji, koji nadilazi svaki razum,” koji vlada u njegovom srcu. Bio je to sveti Pavao koji je pjevao hvalu Bogu u zatvoru u Filipima, koji je bio pribran i spreman govoriti narodu nakon što je bio izložen rulji u Jeruzalemu, koji je također bio pribran u oluji na Sredozemnom moru. Dok je sveti Pavao doista bio nepokolebljivi Isusov sljedbenik, s kojim SE „malo tko, ako itko, mogao usporediti, ipak isto načelo vrijedi za svako iskreno dijete Božje. Ako su njihove pobjede vjere manje herojske od Apostolovih, tako su i njihove kušnje razmjerno manje teške. Kršćanin ima veliku prednost u svakom pogledu. On ima Božje obećanje, ne samo što se tiče sadašnjeg života, nego i budućeg života.

„ISUS SPASITELJ VODI ME PREKO OLUJNOG MORA ŽIVOTA”

„Putovanje života” često nalikuje onom iz ove studije. Može početi s ljetnim suncem i svim izgledima povoljnim, ali, ubrzo, iskušenja i poteškoće života sruše se kao oluja – financijski, društveni ili moralni testovi dolaze na pojedinca kako bi ga odvratili od

namjeravanog puta. Njegove su namjere osujećene, njegovo srce preplavljeno užasom i gotovo u očaju nalazi se spremnijim čuti poruku s visine, govoreći o miru i govoreći mu o konačnom utočištu. Ipak, do nje se može doći samo razbijanjem zemljane posude, a samo Božanska providnost može utjecati na konačno spasenje. Sretni su oni koji će naposljetku biti spašeni čak i „kroz veliku nevolju,” kao drugovi Božjeg „posebnog naroda”, kojeg predstavlja sveti Pavao. (Otkrivenje 7:14.) Ali još sretniji, blagoslovljeniji bit će 144 000 koji sada u olujnim vremenima imaju Božje zajedništvo i kroz teške nevolje će ući u Tisućgodišnje Kraljevstvo kao sunasljednici Gospodnji. Zahvaljujući njihovoj pomoći pod Bogom, njihovi suputnici u oluji života mogu naposljetku biti spašeni. – Rim. 11:31.

Ah, da, činimo dobro ako poslušamo opomenu našeg Ključnog teksta, „Predaj svoj put Gospodinu; uzdaj se također u njega; i on će to učiniti.” On će donijeti blagoslove i mir, čak i usred životnih oluja, i on će na kraju donijeti slavu, čast i besmrtnost kroz Krista.

Ne bi smo li trebali prihvatiti Longfellowove veličanstvene riječi:

„JER BOG JE BIO S NJIM”

– DJELA 27:27 ; 28:10 – 7 STUDENOGA –

Ključni tekst: – „GOSPOD otkupljuje dušu slugu svojih, i nitko od onih koji se u njega pouzdaju neće biti napušten.” – Psa. 34:22

NAŠE nam studije pokazuju svetog Pavla s različitim stajališta – netrpeljivi progonitelj; ponizni pokajnik koji plače: „Gospodine, što želiš da učinim?” hrabri svjedok Istine među svojim narodom; požrtvovan misionar u stranim zemljama; zabilježili smo njegovo ponašanje u prisutnosti rulje i u prisutnosti kraljeva i plemića; i njegovu hrabrost u prisutnosti opasnosti dok je bio na svom zarobljeničkom putovanju u Rim. Danas ga gledamo kao čovjeka među ljudima u dodiru sa životnim dužnostima i usred velike katastrofe – brodoloma. Njegovo držanje od vremena kada je postao Isusov sljedbenik bilo je plemenito, ponizno, puno poštovanja, vjerno, pobožno, svetačko: vrijedno oponašanja svih sljedbenika Gospodina Isusa Krista. Preobrazba učinjena u svetom Pavlu moguća je u svima koji imaju sluh i primaju evandeosku poruku u dobra i poštena srca. Takva je transformacija sama po sebi svjedočanstvo Božje moći – stvarnosti religije Biblije. U kakvom bismo promijenjenom svijetu trebali biti kad bi cijelo čovječanstvo prošlo kroz takvu preobrazbu! Ali nisu svi u stanju srca da budu tako pod utjecajem, tako „privučeni” Evandeljem. Nekima će trebati snažna Mesijina ruka, trebat će autoritet i sila Milenijskog kraljevstva da ih dovede u pokornost i da im pokaže prednosti dobra nad zlom. Hvala Bogu što možemo s vjerom moliti: „Dodaj kraljevstvo tvoje; budi volja tvoja, kako na nebu tako i na zemlji.”

I ti plovi dalje, o brodu veliki!
Plovi, Crkvo, budi jaka i čekaj!
Čovječanstvo sa svim svojim strahovima,
Sa svim nadama u buduće godine,
Bez daha ovisi o tvojoj sudbini!
Znamo koji je Gospodar postavio tvoju kobilicu,
Koji je radnik iskovao tvoja rebra od čelika,
Koji je napravio svaki jarbol, jedro i konop,
Koji su nakovnji zvonili, kakvi čekići udarali,
U kakvoj kovačnici i kakvoj vrućini,
Oblikovana su sidra tvojih nada!

Ne bojte se svakog iznenadnog zvuka i šoka;
To je od vala, a ne od stijene;
To je samo lepršanje jedara,
A ne razdor od oluje.
Unatoč hridi i huku oluje,
Usprkos lažnim svjetlima na obali,
Plovi dalje, ne boj se prsiti more!
Naša srca, naše nade, sve su s tobom,
Naša srca, naše nade, naše molitve, naše suze,
Naša vjera pobjednička nad našim strahovima,
Svi su s tobom – svi su s tobom!

BRODOLOM NA MALTI

Četrnaest dana i noći jurenja pred strašnom olujom doveli su svetog Pavla i brodsku četvu od dvjesto sedamdeset i šest duša tamo gdje su uvježbane uši pomoraca u noći hvatale zvukove valova, nisu znali gdje. Na krmi broda izbačena su četiri sidra i čekalo se jutro. Sveti Pavao, židovski zarobljenik, u to je vrijeme već porastao u očima svih na brodu – „Jer Bog bijaše s njim.” Tijekom oluje svi su izgubili hrabrost i nadu osim njega, i to je bilo zbog njegove podložnosti Božjoj volji, a dijelom i zbog činjenice da mu je u viziji Gospodin pokazao da još treba propovijedati Evandjelje u Rimu i da, za njegovo dobro, Božanska providnost bi se pobrinula za svaki život na brodu. Srce u miru s Bogom i poučeno kroz njegovu Riječ spremno je za ono što može doći, radost ili tugu. Apostol je poticao svoje utučene drugove da budu dobro raspoloženi. Podsjetio ih je na svoju viziju i uvjerio ih u svoju apsolutnu vjeru u nju. Potaknuo ih je da uzmu hranu kako bi se ojačali za teške napore nadolazećeg dana. Njegova vedrina i primjer bili su zarazni. Kao što je svjetlo Gospodnje bilo njegov mir i radost, tako je i on bio svjetlo te lađe i njezina utjeha. On je ilustrirao ono što je naučavao – da bi Božji narod trebao činiti dobro svim ljudima kad god ima prilike, posebno kućanstvu vjere. Dao je primjer svoje vlastite

riječi iz 2. Korinćanima 1:4 – „Bog nas tješi u svakoj našoj nevolji, da mi možemo tješiti one koji su u nevolji, utjehom kojom nas same tješi Bog.”

Uz jutarnje svjetlo razabrali su obalu i mali zaljev koji je sada poznat kao Zaljev svetog Pavla na otoku Malti, a tada se zvao Melita. Pilot se otkačio sa svojih sidara, podigao jedra i pokušao nasukati brod; ali, prije nego što je stigao do obale, nasukao se na blatnu obalu; prednji dio se čvrsto držao, stražnji dio počeo se raspadati od siline valova, jer je to bilo mjesto susreta dviju morskih struja. Čamac za spašavanje bio je presječen u noći jer su pomorci pokušali napustiti brod. Sveti Pavao savjetovao je ovaj pravac djelovanja, shvaćajući potrebu pomoraca da dovedu brod na kopno. Njegovo povjerenje u Božje obećanje nije ga dovelo do toga da bude mlitav u pogledu ispravne upotrebe zemaljskih sredstava. Ovdje je pouka za Božji narod. Uz molitvu i pouzdanje nemojmo da nam popuste ruke.

Vidjevši da se do obale može doći samo plivanjem ili plutanjem na olupini, vojnici su predložili ubijanje zarobljenika jer su po rimskom pravu za njihovu sigurnost odgovarali vlastitim životom. Ali satnik je naučio poštivati apostola i za njegovo je dobro poštedio sve zatvorenike, bez sumnje se sjećajući vizije koja ih je sve nadahnula nadom i hrabrošću koja ih je dovela tako daleko do sigurnosti. Ispostavilo se kako je sveti Pavao preokrenuo, da je svaki ljudski život pošteden, a brod je samo izgubljen sa svojim teretom.

Na obali dobivamo novu sliku apostola. Nije stajao ni na kakvom dostojanstvu ili pretpostavljenoj nadmoći kojoj treba služiti, već je odmah pomogao u

služenju interesima cijele grupe. Nalazimo ga kako skuplja drvca za vatru, na kojoj bi se društvo moglo ugrijati i osušiti. Barbari s Otoka (tako su ih zvali jer nisu govorili grčki nego fenički) iskazivali su im razne dobrote. Ali kad su vidjeli kako se zmija, zagrijana vrelinom vatre, pričvrstila za Apostolovu ruku, zaključili su da je ovaj zatvorenik nedvojbeno ubojica koji je, pobjegavši opasnosti od brodoloma, još uvijek progonjen od Pravde, koja je uzrokovala da bude ugrizen da bi mogao umrijeti. Pretpostavljali su da će ruka nateći od otrova zmije i da će se sveti Pavao uskoro previjati u mukama i umrijeti u mukama. Ali kad je otrebao zmiyu i nije pretrpio nikakvu ozljedu, smatrali su da je on sigurno Bog.

Ovdje se pružila nova prilika za štovanje evanđeoske poruke, jer je sveti Pavao otkrio da je otac namjesnika bolestan i čudesno je ozdravio njega i druge bolesne ljude na otoku. Tako se je znanje o Kristu i njegovom službeniku u znatnoj mjeri proširilo naširoko i nadaleko, iako, koliko imamo informacija, apostol nije pokušao propovijedati evanđeosku poruku, bilo svojim suputnicima na brodu, niti ljudima na otoku. Očito ih nije smatrao „dobrim tlom” u koje bi posijao sjeme Kraljevstva – očito ih nije smatrao onima koje je Gospodin naš Bog pozvao da budu iz klase Nevjeste koja se sada „poziva” i testira. Njihova će se iskustva nedvojbeno pokazati korisnima za njih „u svoje vrijeme,” kada će proslavljeni Krist privući sve ljude k sebi – „I ja, ako budem podignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi” (Ivan 12:32), dajući im blagoslovljene prilike za znanje, blagoslov i obnovu. – Djela 3:19-21.

SV. PAVAO ZAROBLJENIK U RIMU

– DJELA 28:11-31 – 14 STUDENOGA –

Ključni tekst: – „Ne stidim se Kristovog evanđelja; jer ono je Božja sila na spasenje svakome koji vjeruje.” – Rim. 1:16

POČETKOM proljeća 60 godine nove ere Centurion Julije i njegovi vojnici iz Augustove čete krenuli su s Malte sa svetim Pavlom i ostalim zatvorenicima za Rim na drugom brodu, dok su ih pratili Luka i Aristarh. Putovanje morem proteklo je bez posebnih nezgoda, a iskrcavanje je obavljeno u Napuljskom zaljevu u Puteoliju, rimskoj luci, koja se nalazi 241 kilometar u unutrašnjosti. Ovdje su ostali sedam dana, a Centurion je čekao naredbe iz Rima u vezi s rješavanjem njegovih zarobljenika. Kašnjenje je pružilo svetom Pavlu priliku da se sastane s malom grupom kršćana koji žive u Puteoliju. Nedvojbeno je također iskoristio priliku da pošalje vijest kršćanima koji žive u Rimu, za koje je opetovano izjavljivao da ih čezne susresti i za koje je Gospodin obećao da će ih on susresti. Putovanje do Rima, 289 kilometara, obavljeno je pješice. Na putu su apostola često razveseljavali dokazi kršćanske ljubavi prema braći. Neki od njih

susreli su ga na Apijeovom forumu, 69 kilometara udaljenom od Rima, a druga delegacija ga je srela u Tri krčme, 48 kilometara od velikog grada.

Mnogi su veliki generali došli ovim istim putem sa svojim trupama u carski grad, kako bi primili počasti i pljesak, ali malo je propovjednika ikada imalo tako velike počasti kakve su bile ukazane sv. Pavlu. Putovanje do i natrag trajalo je za jednu delegaciju 96 km, a za drugu 128 km, a zapis nam pokazuje da je apostol preko njih bio upoznat s pravim duhom bratstva među kršćanima u Rimu. Braća su sigurno došla na put radi vlastite okrepe i radosti, možda ne sluteći da je apostolu potreban taj dokaz njihove ljubavi. Komentirajući u tom smislu, daroviti pisac kaže: „Često zaboravljamo da su veliki ljudi često vrlo usamljeni i, iako oklijevamo reći im lijepe riječi, riječi priznanja za ono što su učinili osvježavajuće su za one koji primaju više kritika nego pohvala. Prije nekoliko

dana urednik mi je pokazao pismo koje je upravo primio od jednog koji je imao gotovo najviši položaj u daru američkog naroda, zahvaljujući mu na njegovim ljubaznim riječima u kasnom uvodniku. Moj prijatelj je rekao da je na početku bio zapanjen da tako veliki čovjek mari za bilo što što on može reći; ali nakon daljnjeg razmišljanja shvatio je vrijednost velikodušnog poštovanja čak i prema najvećima.”

„U SVOJOJ UNAJMLJENOJ KUĆI”

Činjenica da protiv svetog Pavla nije bilo optužbi zlog karaktera i daljnja činjenica da mu je centurion koji mu je zapovijedao tijekom putovanja postao prijatelj bili su sasvim dovoljni razlozi da ga ne treba tretirati kao običnog zatvorenika, već dopustiti živjeti u vlastitoj unajmljenoj kući pod paskom vojnika za kojega je bio lakim lancima vezan. Međutim, iako mu nije bilo dopušteno otići na slobodu, bilo mu je dopušteno primiti svoje prijatelje i druge koji su ga posjetili. Teško je procijeniti koliko je Božja providnost imala veze sa svim tim pripremama. Štoviše, vojnik na straži mijenjao se svakih nekoliko sati, tako da je vjerojatno svakodnevno dolazio u bliski kontakt s najmanje šestoricom, pa je tako postupno vjerojatno dolazio u kontakt s cijelom carskom gardom. Tako su mnogi bili dovedeni u kontakt s kršćanskim učenjima i primjerom. Tvrdi se da je upravo preko tih vojnika evanđeoska poruka prenesena u Francusku, Njemačku i Veliku Britaniju. Uistinu, „Bog djeluje na tajanstven način, njegova čuda da izvodi!” Sveti Pavao je morao imati neka financijska sredstva. Pretpostavlja se da je prije toga došao u svoju baštinu. Sveto pismo govori da ga je Feliks držao zatočenog u Cezareji u nadi da će dobiti mito za njegovo oslobađanje, očito imajući neke naznake u vezi s financijama sv. Pavla.

Gospodnji sluga nije kasnio u korištenju svojih od Boga danih povlastica. Nije znao kada bi mu mogle biti oduzete. Prije svega, dakako, upoznao je kršćansku braću; ali, već treći dan nakon svog dolaska, poslao je po židovske vođe i službenike sinagoga, jer je u to vrijeme u Rimu bilo sedam sinagoga. Želio im je iz prve ruke dati informacije o tome zašto je tamo i zatočenik. Drugo, želio im je propovijedati Evanđelje. Objasnio je da, iako je bio zarobljenik na poticaj Židova u Palestini, nije bio neloyalan svojoj naciji ili njenim običajima. Proglašen je nevinim na rimskom dvoru, ali je bio prisiljen obratiti se Cezaru radi svoje sigurnosti; ali da ni tada nije iznosio nikakve optužbe protiv svojih sunarodnjaka. Predložio je da će im rado objasniti radosnu vijest da je došao dugo očekivani Mesija, u kojem su počivala židovska očekivanja njegove nacije. Odgovor je bio da nisu primili nikakva pisma ili drugu komunikaciju koja bi štetila apostolu, te su izrazili želju da sami čuju što sveti Pavao ima za

reći, jer su čuli za ovu sektu i znali su da se protiv nje govori kao o zloj. Kad bi mogao reći nešto povoljno za to, oni bi to čuli.

Kao što je naš Gospodin preokao, tama koja sada prevladava u svijetu mrzi svjetlo i posvuda govori protiv njega. Gnusne klevete još uvijek su neprijateljsko oružje kojim kršćanin ne smije rukovati, jer je to protivno duhu kojim je on obnovljen. Čak i kada se iz bilo kojeg razloga mora reći istina koja je diskreditirana za drugoga, mora se govoriti s ljubavlju i, koliko god je to moguće, ne smije se reći ništa pogrdno ili uvredljivo. „Ne govorite zlo o čovjeku.” Međutim, ponekad je potrebno pokazati pogrešku, lažnost doktrina predstavljenih u ime Istine; ali pritom se ne treba pozivati na netrpeljivost ili praznovjerje, već na razum i Riječ Božju.

SVJEDOČANSTVO O KRALJEVSTVU BOŽJEM

Na određeni dan Židovi su došli čuti apostolovu poruku i on je od jutra do večeri citirao, tumačio i razlagao, pokazujući iz Zakona i proročanstava da je Isus Mesija i da sada sabire duhovno sjeme koje će mu biti Kraljevstvo, i da će, kada ovo Kraljevstvo bude potpuno, biti proslavljeno u Prvom uskrsnuću, i započet će djelo dodijeljeno Abrahamovom sjemenu, naime, ono blagoslova svih obitelji na zemlji. Blagoslov će se sastojati od mentalnog prosvjetljenja i mentalnog, moralnog i fizičkog izdizanja iz uvjeta grijeha i smrti za sve što je izgubljeno u Adamu i otkupljeno na Kalvariji. Kad su neki od njih odbili poruku, sveti Pavao je pokušao dodatno utjecati na njih, ili barem utjecati na one koji su vjerovali, citirajući proroka Izaiju, pokazujući da je Bog unaprijed znao i preokao da će većina Židova odbaciti poruku kada ona treba doći do njih. Kao što je naš Gospodin rekao o njima: „Sluhom ćete čuti, ali nećete razumjeti; i očima ćete vidjeti, ali nećete vidjeti.” (Mat 13:14.) Apostol ne misli da će oni koji su gluhi na Evanđelje biti vječno mučeni, ali ipak gube veliki blagoslov, divnu povlasticu da postanu baštinici Božji i subaštinici s Isusom Kristom Otkupiteljem u njegovom Tisućugodišnjem Kraljevstvu. Oni gube udio sa svecima u veličanstvenom djelu uzdizanja, koje će tada biti u tijeku. Gube ovu privilegiju jer je nisu dostojni. Zbog toga su bili slijepi za Istinu. Dopustiti nedostojnima da vide, čuju i razumiju poruku uznemirilo bi ih i povećalo njihove odgovornosti, a možda i spriječilo, do neke mjere, ostvarenje Božanske namjere.

Neki su vjerovali poruci sv. Pavla, a neki nisu. Uvijek je tako. Istina istražuje i razlikuje srca i razdvaja. Sveti Pavao je ostao dvije godine pod tim uvjetima, propovijedajući Kraljevstvo Božje i kako se ono može postići u sadašnje vrijeme postajući članovima izabranog „malog stada,” Kristove Nevjeste;

kako će Kraljevstvo kada se uspostavi tijekom Milenija blagosloviti cijelu zemlju. Objasnio je kako sve te stvari ovise o Gospodinu Isusu Kristu i njegovoj žrtvi; da bez otkupljenja koje je u Kristu Isusu ne bi moglo

biti oproštenja grijeha, vječnog života, klase Kraljevstva na duhovnoj razini postojanja, već samo vječno uništenje. – Djela 3:23.

SLUGIN PUT U DANU ODBAČENOSTI

Slugo Kristov, stoji čvrsto usred poruge
Ljudi koji malo poznaju ili vole tvoga Gospodina;
Ne okreći se od truda: ne prestani upozoravati,
Tješiti i poučavati, vjeruj Mu za svoju nagradu;
Još nekoliko trenutaka patnje, a onda
dolazi slatki odmor od sve duboke boli tvog srca.

Za milost moli mnogo, za mnogo ti je potrebna milost
Ako se ljudi rugaju tvom radu – što mogu više?
Kristova umorna noga tvoj put na zemlji trasira;
Ako te trnje rani, Njega je prije probolo;
Naprijed, pogledaj gore, premda se oblaci skupljaju,
Tvoje mjesto službe On čini svetim tлом.

Jesu li te prijatelji napustili i tvoje ime odbacili
kao bezvrijednu stvar? Ohrabri se dakle:
Idi reci svome Učitelju; jer oni su činili isto
Njemu, koji se jednom u strpljivosti trudio za njih;
Ipak, On je bio savršen u svojoj službi ovdje;
Iako si često podbacio: to čini Njega dražim.

Kloni se samoopravdanja; ako si u pravu.
Što dobivaš uzimajući iz Božje ruke
svoju stvar? Ako nisi u pravu, što ćeš osim pozvati
samog Sotonu, tvog prijatelja u nevolji, da ustane?
Ostavi sve Bogu; ako je sve u redu, On će ti to dokazati;
Ako ne, On će oprostiti; stoga k njemu idi.

Ne budi čovjekov sluga: pomisli kolika je skupa cijena
plaćena da bi mogao biti Njegov vlastiti rob,
Čija je služba savršena sloboda. Neka ovo
čvrsto drži tvoje srce. Tebi je Njegovo potraživanje veliko.
Nitko ne bi smio tvoju dušu očarati od Onoga kome je dano
služiti na zemlji, sa slobodom neba.

Svi Njegovi su tvoji da im služiš: Kristova braća ovdje
trebaju pomoć, u njima mu služiš.

Najmanji od svih još uvijek je Njegov ud drag,
Najslabiji košta Njegovu životnu krv da otkupi.
Ne popuštaj nijednoj „partiji” ono što On s pravom traži,
Koji na svom srcu nosi sva imena Njegovog naroda.

Budi mudar, budi oprezan, lukavi ljudi okružuju
Tvoj put. Budi oprezan, jer oni te s pažnjom
žele saplesti; pazi da se u tebi, tvome Gospodaru, ne nađe
nikakav razlog za prijekor.
Zamku koju su ti postavili tada će sami zatvoriti
i Bog će svoju pravednu presudu tako otkriti.

Prikloni se siromasima, Kristova slika u njima je;
Smatraj velikom čašću ako te dobro vole;
Ništa ti ne može nadoknaditi nakon što ovo izgubiš,
Iako trebao bi živjeti s mudrima i bogatima.
Tvoj bi Gospodar često prolazio pokraj tvojih vrata
Da bi se pričestio sa svojim voljenim siromasima.

Vrijeme je kratko, malo traži ovdje dolje:
Zemljina dobra bi te opteretila i povukla dolje.
Neka dnevna hrana bude dovoljna; brini da ne znaš
Misao za sutra: možda nikad neće doći.
Ti ne možeš propasti, jer tvoj Gospodar je blizu,
i Njegova briga će sve tvoje potrebe opskrbiti.

DRAGI BRATE RUSSELL: –

Ovu pjesmu imam već dugo i uvijek sam je namjeravao
poslati tebi. Ne poznajem autora i mislim da vas vjerojatno
nikad nije poznavao; ali izgleda da se primjenjuje kao da je
vama napisano.

Vaš u jednoj nadi, SLGC

